

PROLOOG

Vesper

Nick staart me vanaf de foto aan. Het is zijn mooiste, een van de weinigen waar hij normaal op staat en recht de camera in kijkt. Zijn helderblauwe ogen stralen, zijn glimlach is oprecht. Ik weet nog dat ik de foto maakte, anderhalf jaar geleden. Het was zomer en we hadden net een strandwandeling gemaakt op Texel. Achteraf gezien was dat misschien de gelukkigste periode in zijn leven, daarna ging het bergafwaarts. Nu staat die mooie foto op zijn kist. *Numb* van Linkin Park klinkt door de speakers. Ik probeer al de hele dienst mijn tranen in te houden, maar wanneer zijn muziek gedraaid wordt, kost het me de grootste moeite om het droog te houden. Stijn zit naast me, op het voorste bankje in het uitvaartcentrum. Hij heeft mijn onrust in de gaten, maar doet zoals verwacht niets om me te kalmeren of te steunen. Kil staart hij voor zich uit, toont geen enkele emotie. Ik ben het niet van hem gewend en maak me zorgen, ondanks dat we elkaar niet kunnen luchten of zien deze weken. Om mezelf af te leiden van het nummer, draai ik me subtiel om. De familie van Stijn zit achter ons, samen met mijn ouders. Mijn beste vriendin, Claire, is aanwezig in een rolstoel van het ziekenhuis. Er zitten vooral veel petjes in het zaaltje. Stone Island, Nike, Nappapijri, Ballin. Jonge gasten. Vrienden waren ze niet, ik heb ze nooit gezien.

Het is interessant natuurlijk, welke achttienjarige jongen wordt er nou vermoord door onderwereldfiguren? Sensatiezoekers. Ik draai terug naar voren, probeer de witte kist te negeren. De laatste tonen van Linkin Park vullen de ruimte, ik veeg langs mijn ogen en richt me op het rouwkaartje. Nick Sebastiaan Daalhuizen. De twee data onder zijn naam maken me nog emotioneler, het is zó oneerlijk.

‘Hij hield helemaal niet van deze muziek,’ fluistert Stijn naast me. Ik schrik bijna van het feit dat hij iets tegen me zegt. ‘Het is dat jij het appte, ik had dit nooit gekozen.’

‘Hij zei het tegen me, een paar weken geleden.’

‘Had het een boodschap, denk je?’ vraagt hij toonloos. Ik buig naar zijn oor toe.

‘Ja.’

Hij zucht geërgerd, kijkt weer voor zich uit. Ik leg het rouwkaartje naast me neer, haak mijn vingers in elkaar. Zou willen dat dit afgelopen was, deze hel, deze afschuwelijke herdenking. Het drukt me met de neus op de feiten en dat doet pijn. Ik wil geen afscheid nemen van Nick, ik wil niet op deze manier naast Stijn zitten. Zo afstandelijk en koud. We verloren elkaar ook, niet alleen Nick. Ons gezin ligt compleet uit elkaar. Aan het begin van deze maand was er nog geen vuiltje aan de lucht. Ja, Nick liep te klieren, maar dat was niets nieuws. We hadden elkaar. ‘Dames en heren ...’ Olivier, Stijn zijn oudste broer, gaat weer achter de

microfoon staan. Hij heeft alles aan elkaar gepraat vanmiddag. ‘Namens Stijn, Vesper en de familie, wil ik u danken voor uw komst vanmiddag. U mag zo vanaf de achterste rij langs de kist lopen om afscheid te nemen van Nick, daarna is er de mogelijkheid tot condoleren en het nuttigen van een drankje. Nogmaals dank.’

Hij knikt en stapt van de kathedraal af. *Now We Are Free* van de film *Gladiator* wordt ingezet, een van Nick zijn lievelingsfilms. Stijn blijft voor zich uit staren, ook wanneer mensen langs de kist lopen en even zijn blik zoeken om hun medeleven te betuigen. Ik geef continu een keurig knikje of een verdrietige glimlach, hij negeert alles en iedereen. Sommigen nemen stilletjes afscheid, anderen staan het zichzelf toe om te huilen. Eén van de petjes legt iets op de kist, ik probeer te zien wat het is, maar het is te klein. De broers van Stijn sluiten de rij, ze knikken gelaten richting de kist en lopen het zaaltje uit. Alleen Stijn en ik zijn nog over, iedereen is weg. Ik sta op en loop naar de kist om te kijken wat die jongen er nou neergelegd heeft.

‘Stijn!’ fluister ik hardop. ‘Die gozer heeft een xtc-pil op de kist gelegd! Waar slaat dat nou op?’

‘Op Nick,’ antwoordt hij kortaf.

Ik smijt de pil de zaal door. ‘Klootzak,’ sneer ik.

‘Ga weg met je pillen, dat werd z’n dood.’

‘Doe niet zo dramatisch, Vesper.’

Ik kijk opzij, observeer Stijn. Zijn kille houding, zijn gevoelloze manier van reageren op mensen. Het

is niets voor hem.

‘Gaat het met je?’ vraag ik. Hij haalt zijn schouders op.

‘Wat zal ik zeggen? Nee, het gaat niet echt, maar wat verwacht je? De laatste keer dat ik mijn zoon levend zag, was hij behoorlijk actief in bed met jou. Naakt. Dus nee, het gaat niet.’

Het irriteert me, dat aanmatigende toontje.

‘De dood van Nick heeft daar hélemaal niets mee te maken,’ reageer ik vinnig. ‘En bovendien, alsof je zelf zo onschuldig bent in dit verhaal, je weet wel beter. De hele dienst zit je stoïcijns voor je uit te staren, je gunt niemand een blik waardig. Is dat hoe jij je verdriet toont tegenwoordig? Is er soms iets? Heb jij er iets mee te maken?’ Ik wijs richting de kist.

‘Alleen al dat je dat insinueert, laat maar weer eens zien hoe achterlijk je bent,’ snauwt Stijn, terwijl hij opstaat.

‘Oh ja, lekker respectvol.’

‘Geef me één reden waarom ik nog respectvol zou moeten zijn naar jou.’ Stijn komt tegenover me staan. ‘Eén.’

‘Ik ben nog steeds je vrouw.’ Ik kijk op, sla mijn armen over elkaar.

‘Wat mij betreft niet meer.’

‘Prima. Laat je advocaat maar contact opnemen met me, ik wacht het wel af,’ zeg ik, stoerder dan ik me voel. ‘Ik hoef geen contact meer.’

Stijn zwijgt, kijkt me onderzoekend aan. ‘Ik had kunnen weten dat jouw liefde niet verder ging dan de centen, de rest haalde je bij Nick.’

‘Hoe durf je!’ stoot ik uit. ‘Ik heb mijn eigen centen! Waag het niet om zo over me te praten!’

‘Je bent zestien jaar ouder, Vesper.’

Ik ga dichterbij hem staan, druk mijn vinger in zijn borst. ‘Heb je me ooit om uitleg gevraagd? Weet je waar je over praat? Weet je nog wat Nick tegen jou zei, die avond dat je ons wegstuurde? Weet je het nog? Of ben je het vergeten?’ bijt ik hem toe.

‘Misschien zou je je eerst eens moeten verdiepen in de feiten, voordat je me beledigt.’ Ik haal diep adem, kijk richting de kist. Nick lacht nog altijd.

‘Ik heb het gevoel dat ik jullie allebei niet gekend heb,’ zegt Stijn uiteindelijk. ‘In die laatste weken kwamen er dingen boven tafel ...’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Alles was anders dan ik dacht, ik bedoel ... Met wie heb ik samengeleefd al die tijd?’

‘Ik vraag me hetzelfde af.’ Ik loop naar het bankje en pak mijn tas. ‘Want het schoot erbij in vanwege alle toestanden, maar ik ben jouw aandeel niet vergeten.’

‘Mijn aandeel?’

‘Ja, en je weet donders goed waar ik het over heb, Stijn Daalhuizen.’ Ik loop naar de kist toe, leg mijn hand erbovenop. Laat ons je lichaam vinden, Nick, alsjeblieft.

‘Nee, dat weet ik niet, vertel.’ Stijn komt naast me staan. De woede en onmacht van een paar weken geleden komen in volle hevigheid terug.

‘Je hebt nooit opheldering gegeven over zaken. Nu is Nick dood, God weet waar zijn lichaam is, en jij weet wie er achter de moord zit.’

‘Natuurlijk.’

Ik weet niet of het mag, maar ik pak de foto van de kist en stop ’m in mijn tas. Stijn zucht diep.

‘Vesper, laat staan.’

‘Nee,’ antwoord ik bot. ‘Dag, lieve Nick. Rust zacht, waar je ook bent.’ Ik zet een stap naar achter, beloof Nick dat ik vanmiddag écht afscheid zal nemen, wanneer ik op het strand sta. Ik wend me nog een laatste keer tot Stijn. ‘Jij weet meer, dat voel ik aan alles. Wat mij betreft heb jij bloed aan je handen.’ Ik loop de zaal uit en laat Stijn achter bij de lege kist van zijn zoon.